

שיאריה יעקב

ביטאון

יוצא לאור על ידי מרכז מוסדות נדבורנה ביתר בארה"ק | בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנה ט"ו | גיליון ת"ש | פרשת ראה תשפ"ו

כניסת שבת	יציאת השבת	ביתר - ירושלים
18:55	20:47	ביתר - בני ברק
19:11	20:45	לונדון
20:21	21:50	ניו יורק
19:46	21:15	הזמנים לפי שיטת ה"ת

שבת מברכים אלול

ר"ח אלול:

ביום חמישי ושישי הבעל"ט

המזל:

ביום חמישי בשעה 8:15

"מן הבאר הוא"

דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה. לכאורה אינו מובן הברכה על ענינים גשמיים, הלאו שכל מצוה בהאי עלמא ליכא, ואיכא הבטיח על שכל בעולם הזה, אלא שכאן רמז להם על קידוש הענינים הגשמיים להפכם לרוחניות דבוקה באלקים חיים, ואין כאן שכל אלא תביעה לעבודה, שזו הברכה הגדולה ביותר בגשמיים כשהיא קשורה עם הרוחניות.

כ"ק מרן אדמו"ר ז"ע

ברכה או תביעה?

התלויות בארץ ולקנות באמצעותן שלימות. ברם 'מעלה אני עליך כאילו עשיתם', כי לפני גלוי וידוע מעלתך האמיתית, ולכן אף שלא קיימת מצוות אלו התלויות בארץ מעלה אני עליך כאילו עשיתם, כי כבר זכית לשלימות הנפש אף שלא נכנסת לארץ ולא קיימת המצוות התלויות בה.

וכמו כן קראנו בתחילת פרשת ואתחנן "ואתחנן אל ה' וגו' אעברה נא ואראה את הארץ הטובה אשר בעבר הירדן וגו' ויאמר ה' אלי רב לך וגו' עלה ראש הפסגה וגו' וראה בעיניך כי לא תעבור את הירדן הזה". שמש רבינו התחנן על נפשו, לזכות לעבור לארץ ישראל, כדי לזכות בכך לשלימות. ויאמר ה' אליו רב לך, הן אתה כן נמצא במדריגה גבוהה ונעלית הרבה ממה שאתה מדמה בעיניך ועל כן אינך צריך עוד לזה, ולכן אמר 'וראה בעיניך כי לא תעבור' - הבט היטב בעצמך ותראה אשר הגעת לשיעור השלימות הראויה, ואינך צריך עוד לקיום מצוות התלויות בארץ.

ומי לנו גדול ממה, ועם כל מעלותיו בקודש - לא אמר לנפשו די! רק חיפש לקנות עוד שלימות על ידי היפוך חומר לצורה. וכן דרך הצדיקים אשר מעולם לא עמדו במנוחה, רק חיפשו ויגעו בעצמם להגיע לשלימות. ומהם ניקח דרך העבודה, וכמו שראינו בעינינו אצל בעל המאמר הזה - הלא הוא רבינו הקדוש בעל ה'באר יעקב' ז"ע, ומתי יגיעו מעשינו למעשיהם, ויהיה זה לנו חוב קדוש לעשות הכל לשמה, ואף החלקים הגשמיים יהיו כלי שרת בקודש לעבודת הבורא.

החלקים לכלי שרת לעבודת השם, וזהו ענין הפיכת חומר לצורה. וזאת תפלתנו: "ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם" בכל חלקי לבבם, שאף החלק המתאווה בגשמיים - יהיה מוקדש לעשות את הרצון העליון.

וזוהו שאמר "את הברכה אשר תשמעון" - בכל הברכה שתזכו לה בעוה"ז, השתמשו רק לשם שמים, ולא להנאתכם הגשמית גרידא, וזהו שפירש רש"י: "את הברכה, על מנת אשר תשמעון", שתהיו משתמשים בכל הענינים הגשמיים רק 'על מנת אשר תשמעון', היינו לצורך קיום התורה והמצוות ועבודת ה'. ובכך מובן היטב, שבאמת לא בשכר מצוה הכתוב מדבר, שהרי שכר בהאי עלמא ליכא, אלא בא ללמדנו אורחות חיים שיהיו כל מעשינו לשם שמים.

וכבר דרש רב שמלאי (סוטה יז). מפני מה נתאוו משה להכנס לארץ ישראל וכי לאכול מפריה היא צריך או לשבוע מטובה הוא צריך, אלא כך אמר משה הרבה מצוות נצטוו ישראל ואין מתקיימין אלא בא"י, אכנס אני לארץ כדי שיתקיימו כולם על ידי, אמר לו הקב"ה כלום אתה מבקש אלא לקבל שכר מעלה אני עליך כאילו עשיתם". כי משה מחמת ענותנותו ביקש להכנס לארץ ישראל, בכדי שיוכל לקיים את המצוות התלויות בארץ, המתקיימות על ידי הגשמיים, ובקיומן יהפוך החומר לצורה, ועל ידי זה קיוה להגיע לשלימותו. 'אמר לו הקב"ה, כלום אתה מבקש אלא לקבל שכר', הרי כל רצונך להכנס לארץ נובע משפלותך בעיני עצמך, שעדיין לא זכית לשלימות הנפש, ולזה רצונך לקיים את המצוות

ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה וכו' ונתת את הברכה על הר גריזים וגו'. הקשה רבינו בעל ה'באר יעקב', לכאורה עלינו להבין את הברכה האלקית הזאת שניתנה על הר גריזים, כי כל דבריה הם יעודים גשמיים בעניני העולם הגשמי הזה. ופלא הוא שהרי כבר ידענו כי "שכר מצוה בהאי עלמא ליכא" (קידושין לט), וכמו שאמר הכתוב בסוף פרשת ואתחנן "ושמרת את החקים ואת המשפטים אשר אנכי מצוך היום לעשותם", ופירש"י "היום לעשותם בעולם הזה, ולמחר לעולם הבא ליטול שכרם". ואין באה ברכה על הגשמיים כשכר על קיום המצוות?

וביאר רבינו זצ"ל, כי כלל גדול בעבודת ה' הוא - להפוך את החומר לצורה, על ידי קידוש הענינים הגשמיים ולרומם, ואין צריך לומר שהמצוות הנעשות על ידי דברים גשמיים כמו סוכה ציצית ותפילין ודומיהן, או אותן מצוות שכרוכה בהן הנאה גשמית כמו אכילת מצה שהגרונן נהנה מהאכילה, אשר בודאי צריך לקיים מצוות אלו באופן שהחלקים הגשמיים יהיו ראויים להיות כלים לשרת בקודש. אמנם אף כל הענינים הגשמיים שהאדם עוסק בהם לצרכיו, צריך לעשותם בכונה מיוחדת למען כבוד שמו יתברך. כדברי השלחן ערוך (א"ח סי' רלא) שכל כונותיו של האדם יהיו לשם שמים ובכל מה שיהנה בעולם הזה לא יכוין להנאתו אלא לעבודת הבורא יתברך כדכתיב בכל דרכיך דעהו, וכמבואר שם בפירוט, איך שכל דבר גשמי צריך להיות נעשה בכונה טהורה לשם ה'. ובכך שהאדם מכוין בכל פעולותיו שיהיה הכל קודש לה', נהפכים

ישקו העדרים

דברות קודש

מנ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ליל שבת קודש פרשת ראה ר"ה אלול תשע"ה

או חלילה להיפך. וממילא, כשנחשוב אלו המחשבות והחשבוניות, אזי בבוא כל אדם לומר ביומא דנן היום הרת עולם, היום יעמיד במשפט וגו', ירחפו במוחו מחשבות נשגבות, איך יזכה לעמוד לפניו ביומא דדינא, לבקש ולהתחנן מלפני אבינו שבשמים, החזירנו בתשובה שלימה לפניך, ומחוק ברחמיך הרבים כל שטרי חובותינו, ועתה בעמדינו שלושים יום לפני בוא יום הגדול והנורא, עלינו להתחזק ולערוך חשבון נפשינו, קדם אבוהון די בשמיא, ולתקן את אשר קלקלנו במעשינו הרעים, ולקבל על עצמינו מכאן ולהלאה, לעשות רצון אבינו שבשמים, ולעלות מעלה מעלה, בתורה וביראת שמים, ובתיקון המידות, ובתוספת קדושה וטהרה, לנו ולבני ביתנו, ולכל הנולים אלינו, וכולי האי ואולי, נזכה ליצא זכאין בדיון.

איתא מהרה"ק בעל החתם סופר זי"ע (זדשות דף שס"ה א') וזהו תנ"ד המלהיבים: איתא בזוה"ק (והר ח"ג יח ע"א) דלכל הפחות ג' ימים קודם ראש השנה, יפרשו העם מכל דבר גשמי, ובפרט הש"ץ והתוקע. והיכא רמזא הני ג' ימים? אלא דהנה כתיב (תהילים צב, יד) שתולים בבית ה', בחצרות אלהינו יפריחו, עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו. וארז"ל (קידושין מ: צדיקים דומין לאילן הנוטע במקום טהרה, ונופו נוטה למקום טומאה. כי מקורם מקור חיים את ה', ונופם נוטה בעוה"ז, והעוה"ז כפרוזדור בפני העוה"ב, ע"כ שתולים בבית ה', היינו, עיקרם בעוה"ב הנקרא בית, ובחצרות אלו קונו שהוא העוה"ז והפרוזדור, שם יפריחו נוף שלהם... והנה אם אדם בכל השנה הולך שובב בדרך לבו, מ"מ, ביום הדין בעמדו לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה ליום הכסא, רצונו שיהיה עמך כולם צדיקים, ונהיה מהשתולים בבית ה', וידוע, דהנוטע אילן צריך לכה"פ ג' ימים לקליטה, ולחד מאן דאמר צריך שלשים יום [יעוין ראש השנה י:]: ויש להתחיל מראש חודש אלול שהוא שלשים יום לפני ראש השנה, אבל עכ"פ לכה"פ ג' ימים לפניו, ע"כ. וא"כ, אין אנחנו מספיקים להודות לה', על אשר חננו במתנת חנים, ונתן לנו ימים קדושים הללו, למען נזכה במעט להתקרב אליו, ולשוב אליו בתשובה ובתפילה ובצדקה, לחיותו כהיום הזה, וכשנשכיל להבין גודל ערך המתנה, אזי נטעם מעט מזעיר, בגודל הצמאון והתשוקה לומר אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש, שבתי בבית ה' כל ימי חיי לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו, שהיא היכל תורתו הק' של נותן התורה, ונזכה לחוש בנשמותינו את דברי דוד המלך (תהילים עג, כח) ואני קרבת אלהים לי "טוב", שע"י לימוד התורה וקיום המצוות המכונים "לקח טוב" נזכה להתקרב אל אבינו שבשמים, וליאור מאור זיו תורתו.

והשי"ת יחננו בדעה בינה והשכל, ללמוד וללמד לשמור ולעשות את כל אשר ציונו בתורתו, ויכתבנו ויחתמנו לחן ולחסד ולרחמים, לאלתר לחיים ארוכים טובים ולשלום בספסצ"ג, עדי תתמלא הארץ בדעת ה' ובתורתו, בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו, אמן.

יצרו הרע, אזי צריך להתבונן ולפשפש במעשיו, כפי המובא בספר מסילת ישרים (פרק ב בביאור מדת הזהירות) וז"ל: **ואולם, הנה זאת באמת אחת מתחבולות היצר הרע וערמתו, להכביד עבודתו בתמידות על לבות בני האדם, עד שלא ישאר להם ריוח להתבונן ולהסתכל באיזה דרך הם הולכים, כי יודע הוא, שאלולי היו שמים לבם כמעט קט על דרכיהם, ודאי שמיד היו מתחילים להנחם ממעשיהם, והיתה החרטה הולכת ומתגברת בהם עד שהיו עוזבים החטא לגמרי.** והרי זו מעין עצת פרעה הרשע שאמר (שמות ה, ט) תכבד העבודה על - האנשים וגו', שהיה מתכוין שלא להניח להם ריוח כלל לבלתי יתנו לב או ישימו עצה נגדו, אלא היה משתדל להפריע לבם מכל התבוננות בכח התמדת העבודה הבלתי מפסקת - כן היא עצת היצר הרע ממש על בני האדם, כי איש מלחמה הוא ומלמד בערמימות, ואי אפשר לימלט ממנו אלא בחכמה רבה והשקפה גדולה, ע"כ. ואם יתבונן האדם בנפשו, יראה לנכון להבין ולהשכיל, את הברכה אשר ניתן לאדם לקיים רצון קונו, ולעבדו בלבב שלם, כי התורה והמצוות הם התבלין היחידי והאמיתי להכניע יצרו הרע, כדארז"ל (קידושין ל) בראתי יצר הרע - ובראתי לו תורה תבלין, ואם אתם עוסקים בתורה, אין אתם נמסרים בידו, ע"כ.

איתא במדרש תנחומא בפרשתנו (אות א') וז"ל: ...וכל העוסק בתורה ומקיימה, כאלו קבלה מהר סיני וגו'. ויל"ד, מה שיך לומר לאדם שלומד בזמן הזה, כאילו שקיבל עתה את התורה בהר סיני? אלא דיל"ד, דהרי כתיב בה (דברים כו, ט) הסכת ושמע ישראל, היום הזה נהיית לעם, לה' אלהיך. ופי' שם הספורנו, הסכת, צייר במחשבתך, כמו (עמוס ה, כו) ונשאתם את סכות מלכם וגו', ושמע, והתבונן. ושמעת בקול ה' אלהיך, כשתצייר זה ויתבין, תשמע בקולו בלי ספק, ע"כ. הרי, שאם איש הישראלי יתבונן בנפשו, אשר הוא המובחר שבאומות, ובו בחר ה' לשרתו ולעבדו, במקלות רבבות ישראל בעמדו על הר סיני, אזי, ציור מחשבה זו תביאו לחידוש קבלת התורה בכל יום, כאילו קבלה עתה במעמד ההוד והזיו בהר סיני, ועי"כ יוסך בו העוז והמושללה להתגבר על יצרו הרע, וזהו הכונה ראה אנכי נתן לפניכם היום וכו', שנתתי בידכם הכלים האמיתיים לזכור בכל יום תמיד לקיים התורה ומצותיה, ע"י שתזכרו את הזכות הנשגב של בחירת ישראל לעם המובחר ביותר, כי זאת היא הברכה היתירה והנשגבה, שנתברכו בה עם ישראל לדורות עולם. ומכלל הן אתה שומע לאו, שאם חלילה לא ישיג האדם לבחור בחיים הנצחיים וסר מן הדרך אשר נצטווה בה בהר סיני, זאת הקללה המובחרת שיקלל בה האדם את נפשו.

ניצבים אנו היום בתחילת חודש אלול - שהם ימי הרחמים והרצון. ואיתא בזוה"ק (פרשת בא לב) עה"פ (איוב א, ו) ויהי היום ויבאו בני האלהים וגו', ויהי היום דא ראש השנה וגו'. ואולי זהו הרמז, ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה. רצ"ל, שביום הזה תלוי ועומד לו לאדם כל השנה, האם תהיה לו חייו לברכה

בתוה"ק (דברים יא, כו) ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה. וכבר הקשה כאן בעל אור החיים הק' וז"ל: צריך לדעת, למה אמר לשון ראייה על הדברים? עוד אמרו אנכי, עוד למה אמר לשון יחיד כיון שכל הפרשה כולה בלשון רבים נאמרה? ובחמלת ה' עלינו נראה לבאר כל זאת, בהקדם מה שארז"ל (סנהדרין צא:) ואמר לו אנטונינוס לרבי: מאימתי יצר הרע שולט באדם, משעת יצירה או משעת יציאה? - אמר לו, משעת יצירה. - אמר לו, אם כן בועט במעי אמו ויוצא, אלא, משעת יציאה. אמר רבי, דבר זה למדני אנטונינוס, ומקרא מסייעו שנאמר (בראשית ד, ז) לפתח חטאת רבץ, ע"כ.

ואיתא בשל"ה הק' (שער האותיות אות י"ד - יצר טוב) וז"ל: והנה, לפי מראית עין, נראה כי היצר הרע יותר זקן מיצר הטוב, ולו משפט הבכורה, אבל באמת הוא להיפך. ובזה יובן הפסוק (קהלת ט, יד - טו) 'עיר קטנה ואנשים בה מעט ובא אליה מלך גדול וגו', ומצא בה איש מסכן' וגו'. ופירשו רבותינו ז"ל (נדרים לב ב) זה על היצר הרע, וכמו שהביא רש"י שם בקהלת (ט, טו) בפירושו, 'עיר קטנה', זה הגוף, 'מלך גדול', הוא היצר הרע שהרבה שומעים לו, 'ואיש מסכן', הוא חכמת המסכן היצר טוב, כי בני עליה המה מועטים כו'. ויש להקשות על זה, לפי סברת העולם שהיצר הרע קודם באדם מהיצר טוב, איך אמר שהמלך גדול שהוא היצר הרע, מצא בעיר זה המסכן, שהוא היצר טוב, אדרבה איפכא הוא, היצר טוב הוא האחרון, והוא מוצא בעיר את המלך הגדול. והנה צריך לדחוק ולפרש, 'ומצא בה איש מסכן', ש'מצא' קאי על 'האיש המסכן', שהאיש המסכן מצא בעיר המלך הגדול, ודוחק, אבל לפי מה שכתבתי נחא, שבמציות האמיתיות, מצאית היצר טוב קודם, ולו משפט הבכורה, כי הוא ראשית המחשבה לסוף המעשה, וזה שסיים הפסוק (קהלת ט, טו) 'ואדם לא זכר את האיש המסכן ההוא', הרצון, כי שלמה המלך ע"ה בעצמו מתרץ מה שקשה על דבריו, שאמר 'ומצא בה איש מסכן', הלא עינינו רואות שהמלך גדול קדם. על זה השיב, באמת המסכן קדם, והא ראייה, כשהיה בבטן אמו נר דולק כו', רק שבא מלאך וסטרו על פיו ומשכח ממנו כו' (נדה לב) זהו 'ולא זכר את האיש המסכן', וקל להבין, עכ"ל.

הרי, שכשיצא האדם לאויר עולם הזה, משיכמים לפתחו ב' היצרים, היצר טוב - והיצר הרע, וחובת האדם בעולמו הדל, היא, להפוך את החומר לצורה, ולשעבד תאוות ומחשבות לבו לעבודתו ית"ש. ובזה יבואר הני כתיבי דלעיל, ראה, היא לשון הבנה כדפירש"י הק' עה"פ (בראשית יח, ג) וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו, וירא וירץ לקראתם וגו', אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה, רצ"ל, לכשתרד נשמת בני אל חי לעוה"ז, הרי אנכי נותן לך ב' דרכים ללכת בהם, האחת היא היצר טוב, אשר היא לך לברכה, ובה תשכיל לבחור כל ימי חיך, והשני, היא היצר הרע, אשר היא קללה לו לאדם, כיון שהיא מקלקלת ומעקמת את נפש האדם, ובכדי שיזכה האדם להצליח בדרכיו ולהגביר את יצרו הטוב על

חלץ את נעליו, והחל לקרוא 'תיקון חצות' בקול בכי, והדמעות זולגות על לחיו. כל זאת עשה בשקט, כדי שלא להפריע את שנת האורח.

אולם האורח, שנתו הייתה ממונו והלאה. המנוחה הארוכה במשך היום רעננה את חושיו, והוא התקשה להירדם. כך מצא את עצמו מאזין לקול לימודו של הצדיק ולתפילתו הנשפכת כמים, בגעגועים ובדמעות, בלב כמה לאדון הנשמות.

משהו עמוק זע בקרבו. מחשבות נוגות התרוצצו במוחו. הוא החל לשחזר את מאורעות חייו. מעולם לא חש התרגשות עמוקה כל-כך. סכר ליבו נפתח, ופרץ של דמעות חמות מילא את הכר ששכב עליו. הוא חש שנהפך לאיש אחר.

הלילה עבר. בבוקר העירו הצדיק לתפילת שחרית, וכששבו מהתפילה הגיש לפניו את ארוחת הבוקר. לאחר שסיים האורח לאכול, אמר לו רבי משה-לייב: "עכשיו תוכל להמשיך בדרכך כאשר תחפץ".

אנחה בקעה מליבו של האורח. הוא הושיט את ידו לרבי משה-לייב, ואמר בקול חרישי: "אין לי עוד סיבה להמשיך בדרכי לברוד". נתן הצדיק מבט חודר בעיניו והאורח קרא בקול: "החלטתי לשוב לביתי".

יצא האיש מהבית, ובני-ביתו של הצדיק לא הסתירו את סקרנותם. "מיהו הצדיק הנסתר הזה?", שאלו. רבי משה לייב חיך וענה: "זה יהודי כפרי פשוט, שברבות השנים התגשם ונעשה גס ביותר, עד שחבר לחבורת גויים נחותים שמרזים בעיר ברוד. אתמול היה בדרכו לברוד, כדי לעשות עמם אחד ממעשיהם השפלים והגורעים. החלטתי למנוע זאת ממנו, ולשמחתי, מנע את עצמו מאותו מעשה כאשר נענה להזמנתי, ואף נעשה בעל-תשובה גמור".

מעליו את מעילו הכבד, ואף הכין לו שתייה חמה על מגש מכובד, לצד מיני מאפה משובחים. הם הניחו אפוא כי האיש הוא צדיק נסתר, ולכן הצדיק מתאמץ כל-כך לשמשו.

חום החדר ודאגתו של הצדיק השרו על האורח אווירה נינוחה. הוא הסביר כי אינו בא מדרך רחוקה אלא מהכפר הסמוך, והוא בדרכו לעיר ברוד. לאחר שסיים לשותות ביקש לקום ולצאת, אלא שכעת הזמינו הצדיק לאכול עמו סעודת צהריים. על-כורחו נעתר גם לזאת, ושוב הצדיק טורח סביבו, להכין ולהגיש לפניו מטובי המאכלים.

לאחר סעודה דשנה חש האורח כבדות. הזמנתו של הצדיק לנוח מעט אחר האוכל התקבלה מיד. כעבור כמה רגעים שקע האיש בתרדמה עמוקה.

עם דמדומי חמה ניגש הצדיק להעיר את האיש, מזכירו כי הגיעה שעת תפילת מנחה. פקח האיש את עיניו, הביט בתימוהן סביבו ובשקיעה הנשקפת מהחלון, ופתאום תפס כי עבר היום, והוא החמיץ את ההזדמנות להגיע ליעדו.

שוב הרגיעו רבי משה-לייב בקולו החם והאבהי: "אל דאגה, בוא עמי לתפילות מנחה וערבית, לאחר מכן הישאר לסעוד את סעודת הערב וללון בלילה בביתי. בבוקר, לאחר תפילה וטעימה, תוכל לצאת לדרכך רענן וטוב-לב".

אסיר תודה הסכים האורח להצעתו. יחד שבו מתפילת ערבית וישבו לסעודת הערב. לאחר מכן ערך לו הצדיק מקום לינה ליד התנור, מרופד היטב בכרים ובכסותות, והאיש השתרע על המיטה בנוחות רבה.

רבי משה-לייב הניח שהאיש נרדם ופנה לעבודתו הקדושה, שבה היה רגיל בכל ערב. בתחילת הלילה עסק בלימוד תורה, בניגון שקט מרטיט-לב. כשהגיעה שעת חצות ירד על הארץ,

החורף בעיצומו בעיר ססוב. ברקים הבזיקו, רעמים קרעו את חלל האוויר ורוחות עזות נשבו בזעף. אנשי העיר העדיפו להישאר בבתיהם ולהתחמם מול האח הבוהרת. רק איש זר, כובעו שמוט על פניו, מעיל כבד מכסה את רוב גופו, וזקנקן קטן מעטר את פניו, פסע ברחוב.

הצדיק רבי משה-לייב מססוב היה שקוע בעבודת הקודש, בלימוד התורה ובדבקות רוחנית. פתאום התעורר משרעפיו, קם ממקומו וניגש להביט בחלון. הרחוב נראה שומם לגמרי, ורק ענפי העצים העירומים היטלטלו עם הרוח אנה ואנה. אבל הנה נראית דמותו של ההלך הממהר לדרכו.

באותו רגע פנה הצדיק לעבר דלת הבית, וכשכותונת דקה בלבד לגופו יצא אל הרחוב. האיש כבר כמעט נעלם במעלה הרחוב, אך הצדיק החל לקרוא לעברו בקול גדול, במאמץ להתגבר על הרוחות העזות: "ר' יהודי, ר' יהודי, בוא-נא אליי, דבר חשוב לי אליך!".

מופתע הסתובב האיש והביט ביהודי הקורא לעברו. כמעט החליט להאיץ את פסיעותיו ולהמשיך בדרכו, אלא שאז הבחין כי הקורא אינו אלא הצדיק הנודע רבי משה-לייב. הוא פסע לעברו, נבון למדיי. "יהודי יקר, כיצד לא יראת לצאת לדרכים בקור כזה? הוואל-נא להיכנס לביתי, להתכבד בשתייה חמה ולחמם את עצמותיך הקפואות", אמר לו הצדיק בקול אבהי, רך ואוהב.

האיש החל לגמגם מילים לא-ברורות בניסיון להתחמק מההזמנה, אולם רבי משה-לייב כבר תפסו בידו ומשכו בעדינות אל ביתו, עד שלא היה בכוחו לסרב.

בני ביתו של הצדיק צפו בפליאה באירוח המסור שנהג הצדיק כלפי אותו הלך. הוא לא הניח לאיש מהם לעזור לו. בעצמו הביא כיסא והושיב את האורח ליד האח הבוהרת, הסיר

"אָבִי אָמַר: כְּשֵׁי הַיּוֹדִי רוֹצֶה לְפָגֵעַ בַּחֲבֵירוֹ וּמֵתְאַפֵּק, בְּשָׂמִים נֶחֱשֵׁב - כְּאִלוּ צֵם כ"ד (84) תַּעֲנִיּוֹת!"
וְאֵנִי מוֹסִיף: "כֵּךְ אָמַר בְּדוֹר שְׁלֹפְנֵי הַשּׁוֹאָה, כִּיּוֹם אַחֲרֵי הַחֲרָבָן, הָרִי זֶה - פִּי אֶרְבַּע מִפִּי ד' תַּעֲנִיּוֹת".

הרה"ק רבי אהרן מבעלז זיע"א - יום הסתלקותו כא' אב

מִי שֶׁמֵּאֱמֵן אֵין לוֹ קְשִׁיוֹת, וּמִי שֶׁאֵינוֹ מֵאֱמֵן לֹא יוֹעִילוּ לוֹ תְּרוּצִים...

התחפץ חיים - 'אם לבינה' פרשת עקב

תֵּאָרוּ לְעַצְמְכֶם שֶׁהַבְּרוֹן רוֹטְשִׁילְד מֵחַתֵּן אֶת בִּתּוֹ הַיְחִידָה וּמִבְקֵשׁ מֵאֲתָנוּ לְהִכִּין עֲבוּרוֹ אֶת סְעוּדַת הַחֲתָנָה.
"אֵנִי רוֹצֶה שֶׁתִּכְנִינוּ כָּל מַעֲדָנֵי עוֹלָם וְכָלם יֵאָמְרוּ שֶׁזֶּה סְעוּדָה הָרְאוּיָה לְעֹשִׁיר כְּרוֹטְשִׁילְד". כֵּךְ בְּדִיק הִיא הַשַּׁבָּת!
בוֹרָא עוֹלָם אוֹמֵר לָנוּ: "הִכִּינוּ סְעוּדָה מִפְּאֶרֶת וּמִפְּנֵקֶת עֲבוּר בְּנֵי הַמֵּתְאַרְחִים אֲצִלִּי וְאֵנִי אֶשְׁלֵם עַל הַכָּל!"

הרה"ג רבי שמשון פינקוס זצ"ל - 'שבת מלקתא' עמ' קמג

הַטֵּפֶשׁ מִתְמַקֵּד בְּעֵבֶר וּבִכְךָ מַחְרִיב גַּם אֶת הָעֵתִיד - הַחֲכָם מִתְמַקֵּד בְּעֵתִיד וּבִכְךָ מֵתֵקֵן גַּם אֶת הָעֵבֶר.

הרה"ג רבי יעקב מאיר שֶׁכֶּטֶר

